

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είχα χάμπσοο καιρό να το δώσω.

— Καλά έκανες, Μαγδαληνή. Λίγη ακόμη ύπομονη και θα γλυτώσουμε από αυτά τ' άρπαχτικά όθνια !... Δεν είπες τίποτα στον Πατριόχο ;...

— Όχι, μπαμπά, δεν το είπα τίποτα ! βιάστηκε ν' απαντήσει ή νέα.

— Ο Πατριόχος οσέφτηκε :

— Θεέ μου ! Τι εύκολα που λείν τα ψέμματα !

Και μολαταύτα, το φάνηκε πιο αξιολάτρευτη.

— Λοιπόν, πές του ότι, όσο το δυνατόν γρηγορότερα, θα πάμε να έγκατασταθούμε στο Παρίσι... Ναι, Πατριόχο, στο Παρίσι...

— Τελειώσατε λοιπόν τις μελέτες σας για το «άρτό-δεντρο» ;

— Ναι, αγαπητέ μου άνερέ. Τώρα πια έμεγάλωσε. Έμπρός ! Πηγαίνετε να κάμτε μια βολτίτσα πριν από το γεύμα... Έχω κάτι να πω στο Νοέλ.

Οι δύο άρραβονιασμένοι βήξαν από το δεντροόκηπο.

Περνώντας κοντά από το φτωχό Νοέλ, ο Πατριόχος έμεινε κατάπληκτος βλέποντάς τον να τρέμει από την κορώη ως τα νύχια.

Πέντε λεπτά αργότερα, ενώ οι δύο νέοι έμπαιναν στην κουζίνα, άκουσαν από μακριά άπελειωμένα ξεφωνητά.

— Τι είναι ;—ρώτησε ο Πατριόχος άνατριχιάζοντας.

— Τίποτα—είπε ή Μαγδαληνή με σφιγμένα δόντια. Ο Νοέλ θάκανε χαμιά άνοησία και ο μπαμπάς τότε δ ι ο ρ θ ώ ν ε ι .

Πάντα πιο σαστισμένος ο Πατριόχος γύρισε και κοίταξε τη Γερτρούδη και την είδε να κλαίει.

— Θεέ μου, Θεέ μου ! βογγούσε ή γριά. Θα τον σκοτώσει !... Λε χτυπάνε έτσι ένα παιδί !

— Ξέρεις, ότι ο μπαμπάς γίνεται έξω φρενών, όταν βροντά ! ηρώτησε ή Μαγδαληνή συγκινημένη όσο και ή Γερτρούδη.

— Γι' αυτό λοιπόν μου έγραψες ; ρώτησε ο Πατριόχος τη Μαγδαληνή. Έλεγε ψέμματα προς χάριν του Νοέλ ;

— Ναι, Πατριόχο...

Ο νέος έτοιμαζόταν να την παρακαλέσει να τον συγχωρήσει, αλλά σταμάτησε από τον έρχομό ενός κοριτσιού ως δεκατριών χρονών, μαυροειδούς σαν τυφλοπόντικας και με μάτια γοητευτικά.

Φορούσε ένα φόρεμα μπαλωμένο, που άφηνε να φαίνονται κάτι πόδια σαν του πουλιού.

Λαχανιάζοντας γνάψε :

— Ο Νοέλ είναι πού ξεφώνιζε !... Τότε χτυπάει ο αφέντης !...
— Ναι, Ζωή, είπε ή Γερτρούδη. Είναι για λύπηση...
— Α ! Κι' εγώ νόμιξα πως θάξε άοχισή ή μόδα εδώ, όταν άκουσα τη βροντή !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Η Ζωή...

Στο τραπέζι κανέναν τους δεν ήτανε χαρούμενος : Η Μαγδαληνή ήταν άφρημένη. Ο Κοριολίσ μιλούσε τότε—τότε, άπορροφημένος από τις σκέψεις του. Ο Πατριόχος ήταν άκόμα με την έντύπωση του νυχτερινού έγκληματος και δε μπορούσε να σκεφθί τίποτ' άλλο.

Το πτώμα του Μπλοντέλ ήτανε πάντα μπροστά στα μάτια του και στ' αυτιά του στριγογύριζαν έπίμονα τα λόγια του άναχρητή : «Έπρεπε να ήσαστε σεΐς στη θέση του !».

Έτσι ή Γερτρούδη, βλέποντας πως όλοι σάπαιναν, άποφάσισε να πη στον κύριο :

— Κύριε, ή Ζωή είναι δώ...
Ο Κοριολίσ καταδέχτηκε να κατέβη από τα σύννεφα των οσέφωών του, για να κοιτάξει τη γριά υπηρέτρια.

— Λοιπόν ; Της μίλησες ;
— Μάλιστα είπε πως θ' άζο-λουθήσει τον αφέντη της ως στην άκρη του κόσμου. Μόνο δεν τόλμησε να κάνει λόγο στ' αδελφία της.

— Ω ! Τους παίρνω άπάνω μου εγώ τους αδελ-φούς !... Φτάνει νάν τους γλυκάνη κανείς λιγάκι... Και πιστεύω, πως δε θάν τους κατοσανή να δούνε το κορίτσι να φεύγει από κοντά τους. Πρώτ' άπ' όλα πρέπει να είναι ή Ζωή εύχαριστημένη. Αυτό είναι το σπουδαιότερο. Της είπες ότι θα πάμε στην πόλη ;

— Μάλιστα. Όταν της είπα πως θάπρεπε να φύγη από το χωριό και πως μπορεί να μην ξαναγύριση πια εδώ, άρχισε να κλαίει. Γιατί δεν είναι κακό κορίτσι. Κατά βάθος δεν ξέρει να υποζωνείται. Στην πόλη θ' αλλάξει βέβαια. Ός τόσο μπορείτε νάν της μιλήσετε και σεΐς. Της είπα να μείνη να φάη εδώ σήμερα. Θα ήθελε όμως να συγχωρέσετε το Νοέλ.

— Πήγαινε ν' άνοιξε στο Νοέλ ! Έκαμε ο Κοριολίσ δίδοντας ένα κλειδί στη Γερτρούδη. Είναι στο κελλάρι, και θαρρώ πως τον έδερα περισσότερο από το συνειθισμένο. Μα το φταιξιμο είναι δικό του. Πρέπει να γείνη φρόνιμος.

Μία νύχτα τρέμου.

Το δείπνο είχε τελειώσει κι' ή νύχτα είχε κατέβη πια. Ο γέρος ήταν της γνώμης πως ο Πατριόχος θάτανε κουρασμένος και ότι καλά θάκανε να πάη να πλαγιάσει.

Ο νέος ύπνησε, του εύχθήθηκε καληνύχτα κι' έδωσε το χέρι στη Μαγδαληνή.

— Φίλησέ την ! επέτρεψε ο Κοριολίσ.

Ο Πατριόχος άκούμπησε τα χείλη του στο μέτωπο της άρραβονιαστικιάς του κι' άπλωσε να πιάση το χέρι της και να το κρατήσει για λίγο ανάμεσα στα δικά του. Μα έκεννη τράβηξε το χέρι της και ο Πατριόχος πειράχτηκε.

Όρισμένος ή Μαγδαληνή είχε αλλάξει. Θλιμένος και άνησυχος άνέβηκε στο δωμάτιό του.

— Άν έζης άνάχτη από τίποτα—του φώναξε ο γέρος ενώ έβγαίνε από το δωμάτιο, χτύπα στο ταβάνι. Η Γερτρούδη κοιμάται στο δωμάτιο που είναι από πάνω και θα σ' άκούσει. Κλείσε με το κλειδί.

Όταν ο Πατριόχος βρέθηκε στο δωμάτιό του, φρόντισε να κλειδωθεί. Ύστερα, κοιτάξε κάτω από το κρεβάτι, μες στα ντουλάπια, στο ταβάνι, παντού.

Έτέλε άναψε τη λάμπα, άνοιξε σιγά-σιγά το παράθυρο για να ρίξη μια ματιά στο δάσος.

Το δωμάτιό του βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα, στην άριστερη πλευρά της έπαύλας. Δεξιά, σ' ένα ξευτίσμα του έξοχου αυτού συγκροτήματος, είδε τον πύργο, του οποίου ή κορυφή ήτανε κι' όλος φωτισμένη. Ο Κοριολίσ, όπως πάντα, είχε άοχισή να εργάζεται.

Μπροστά από το δωμάτιο του Πατριόχου ήτανε το προαύλιο, με τα ίπποστάσια, με τα δωμάτια της ύπηρεσίας, τα όποια τώρα πια δε χρησιμοποιεταν παρά για την πλύση και για ν' άποθηκεύουν καρπούς για το χειμώνα. Λίγο άριστερότερα στο δωμάτιο του Πατριόχου, σχεδόν από κάτω, σ' ένα χαμηλότερο κτίριο, βρισκόταν το κελλάρι με το θολωτό ταβάνι.

Η νύχτα ήτανε σκοτεινή και με δυσκολία ο νέος μπόρεσε να διακρίνη μακριά, προς τα δεξιά, τη σκιά της σέρας, όπου μεγάλωνε το άρτόδεντρο του Κοριολίσ.

Άξαφνα, ή σέρα αυτή φωτίστηκε, και ξαναβυθίστηκε άμέσως στο σκοτάδι. Χωρίς άλλο ο Νοέλ είχε άνάχη το φως για να πλαγιάσει.

Το έλαφρό αεράκι που είχε σηκωθεί στην πεδιάδα, έφερε στον Πατριόχο τη μυρωδιά της έσοχης. Άν ήταν ποιητής θ' άπελάμβανε τη σιωπηλή γαλήνη της νύχτας και θ' άπέπνευε με ήδονη τη μυρωμένη πνοή της φύσεως.

Άλλά εκτός του ότι δεν ήταν ποιητής, ο Πατριόχος τη στιγμή αυτή είχε σπουδαίους λόγους να είναι άνησυχος. Άπάνω άπ' όλα, ήταν το τρομερό έπίσωδιο της περασμένης νύχτας, που τον κρατούσε πάντα σε μεγάλη ταραχή. Και σά να μην έφτανε αυτό, είχε και τις φοβερές ύποψεις του άναχρητή που διαρκώς γύριζαν μες στο μυαλό του. Και τέλος, ήταν κάτι που δε μπορούσε να το προσδιορίσει, μά χωρίς άλλο ήταν ένα είδος κρηφής

Πόσο οσπετική και ιαγαρήνη...

δυσαρέσκειας. Ο Πατριός δεν είχε λόγους να είναι και πολύ ευχαριστημένος ούτε από το θείο, ούτε κι' από την ΐδια τη Μαγδαληνή. Κατά την αντίληψή του, ίσως, απ' αυτό που του συνέβη στο ξενοδοχείο του «Χρυσού Ήλιου»; Ύστερ' από το φοβερό κίνδυνο που είχε διατρέξει, δε μπορούσε να καταλάβη πως δεν τον επρόσβαν και δεν τον περιποιήθηκαν με μεγαλύτερες φροντίδες.

Ήταν φανερό πως η Μαγδαληνή, όπως όλοι τους, είχε άλλοθι το νου της.

Σ' όλο το διάστημα του περιπάτου που έκαναν στο δεντροζήπο, ήταν άφηρημένη, μακριά από αυτόν και δεν είχε δείξει κανένα ένθουσιασμό στα λόγια που της έλεγε για το μέλλον τους.

Ός τόσο δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Πατριός στις σπάνιες επισκέψεις του στην έπαυλη διασθανόταν ότι όλοι τους είχαν το νου τους αποκλειστικώς σέ κάτι που αυτός δε μπορούσε να μαντέψη τί ήταν.

Ποτέ όμως άλλοτε δεν το διασθάνθηκε αυτό τόσο έντατικά, όσο τούτη τη φορά! Κι' ενθ' στεκόταν στο παράθυρο, ένοιωθε όλη την πίκρα της άοριστίας αυτής...

Άξαφνα ζήτησε την άναπνοή του. Είχε δη' στο μάκρος του τοίχου ένα άσπρο και ελαφρό γυναικείο σήμα που γλιστρούσε, χωρίς να κάνει θόρυβο.

Η καρδιά του χτύπησε πάλι δυνατά και παρά λίγο να λιγοθυμίση, όταν είδε το άσπρο σήμα να χάνεται κάτω από το θόλο του κελλαριού και άκουσε τη φωνή της Μαγδαληνης να ρωτά :

— Έδώ είσαι, Ζωή ;...

Η Ζωή αποκοιμήθηκε καταφατικά.

Άρχισε τότε, μέσ στο σκοτάδι του κελλαριού ένας παράδοξος διάλογος, που ο Πατριός τον άκουσε, καλά όλόκληρο σχεδόν.

Ήτανε φανερό, πως η Ζωή και η Μαγδαληνή νόμιζαν πως ήταν άσφαλισμένες από κάθε άδίκαιχο αυτοί, μιά το παράθυρο ήταν άνοιχτό, κι' από κει έφταναν στον Πατριόιο καθαρές οι όμιλιές τους.

— Πρέπει να μου πής την αλήθεια! — έλεγε με άπειτηχη φωνή η Μαγδαληνή. — Ο Ήλιος, ο άδελφός σου έκαμε το έγκλημα, δεν είν' αλήθεια ;

Σας όρξίζομαι, δεσποινίς, πως δεν ξέρω τίποτα. Άν ήξερα, δε θάγα μυστικά για σας. Πάντοτε σάς τα λέω όλα. Μά δεν τα καταφέρνω να τα μαθαίνω όλα. Δεν μ' έμπιστεύονται.

Οί άδελφοί μου κάθονται και διηγούνται σέ μένα και στη μητέρα μου μονάχα ό,τι τους συμφέρει να διηγούνται. Όσο για μερικές ιστορίες, κανένας δεν ξέρει τίποτα. Ούτε η μητέρα, ούτε γώ, ούτε οί άλλοι.

— Πρέπει να το μάθω Ζωή. Δεν θά ήσυχάσω, παρά όταν το μάθω.

— Μά γιατί, δεσποινίς; Λένε πως το έγκλημα έγινε από λόγους πολιτικοús.

— Ποιός τα λέει αυτά ;

— Όλοι το λένε !

— Και οί άδελφοί σου ;

— Για μερικά πράματα δε μιλούνε ποτέ μπροστά μου. Μόνο η μητέρα, όταν έμαθε, τι έγινε, μου είπε : — Λένε πως ο Μπλοντέλ δολοφονήθηκε σαν τον Καμύς και το Λομαύ. Άκουσε, Ζωή : φοβάμαι πως τ' άδελφά σου κάνουνε κουταμάρες !»

— Βλέπεις, Ζωή ;... Και ύστερα ;...

— Και ύστερα...Θά σάς πώ κάτι, μά ύποσχεθήτε μου πως δε θάν το πής σε κανένα !...

— Ναι, ναί, μίλα !...

— Λοιπόν ; χτες το βράδυ... ναί...χθές το βράδυ, πριν από τη δολοφονία, ο Ουμπέρ γνώρισε στίτι φρονιασμένους, Βλαστημούσε, φοβέριζε πως θά βάλη φωτιά να κάμη το χωριό, για να κάμη να βουβαθούν όλοι όσοι τα λένε αυτά. Γνώριζε από το «Χρυσό Ήλιο», όπου είχε βρή η Μπλοντέλ. Φαίνεται πως ήρθαν στα λόγια. Μά δεν ήταν η πρώτη φορά. Στις έκλογές λίγο έλειψε να χτυπηθούν...Τότες εγώ, άκούοντάς τον να ξεφωνίζη, πήγα να πλαγιάσω.

— Λές αλήθεια πως είχες πλαγιάση ;

— Σας το όρξίζομαι. Και σήμερα ακόμα μετά το φαί, το έβεβαίωσα στον άνακρητή.

— Και όμως άκούοιτχη η φωνή σου έξω απ' το ξενοδοχείο πρό του έγκλήματος. Ή φωνή σου τους έκαμε ν' άνοιχουν ! Πρέπει να μάθης, Ζωή, ποιός εινε αυτός που μπορεί να μιμηται τόσο καλά τη φωνή σου !

— Σας όρξίζομαι πως δεν ξέρω.

— Δε βάσει ο νους σου κανένα; Τ' άδελφά σου, βέβαια, θά μπορούνε να μιμηθούνε τη φωνή σου...

— Δεν ξέρω, όχι...Δεν ξέρω τίποτα !

(Άκολουθεί)

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

Ή γενναίότης του ΐην! Ο Βεσπασιανός και ο Έλβίδιος. «Θά πώ την αλήθεια!». Τό σκάκι του μελλοθανάτου πρό της λαιμητόμου. «Έμπρός! κάμε τη δουλειά σου!...»

Κάποιος διηγείτο σ' έναν φίλο του τα μεγάλα δυστυχήματα που είχε ύποστή στη ζωή του.

— Έ λοιπόν, τον έρώτησε στο τέλος. Έάν ήσουν στη θέση μου, τί θά έκανες ;...

— Θα είχα την γενναίότητα ν' αυτοκτονήσω, άπήντησε ο φίλος του.

— Έγώ όμως έκαμα κάτι παραπάνω. Είχα την γενναίότητα να ζήσω !

Ο Βεσπασιανός άπηγόρευσε καλύτε στον Έλβίδιο να μεταβή στη Γερουσία. Ο Έλβίδιος όμως, του άπήντησε με άπάθειαν :

— Προς τούτο, πρέπει προηγουμένως να μου άραισέσης τον τίτλο του γεροντισιατού...Και έφ' όσον η ισχύς εινε με το μέρος σου, κάμε το !

Ο Βεσπασιανός, θαναμάσας το θάρρος του άνδρός, του άπήντησε :

— Έστο! Πήγαινε στη Γερουσία! Φρόντισε μόνον να μην πής λέξη...

— Έάν δεν μου άποτείγης χαμιάν έρώτηση, θά σωπάσω, είπεν ο Έλβίδιος.

— Μά εγώ, θά βροθώ άναγκασμένους να ζήτησω τη γνώμη σου...

— Τότε, κι' εγώ θά βροθώ άναγκασμένους να εκφράσω ό,τι θεωρώ δίκαιον και όρθόν.

— Έάν το κάνης αυτό, ξερε το πως θά διατάξω να θανατωθής... είπεν όργισμένος ο Βεσπασιανός.

— Μήπως ισχυρισθην ποτέ ότι είμαι άθνατος ; άπήντησεν άπλως ο Έλβίδιος. Δικαιοσύμη σου εινε να με θανατώσης, όπως εινε δικό μου δικαίωμα να πώ την αλήθεια !

Ο εκλέκτωρ της Σαξωνίας Ζαν-Φρεδερίχ ήταν έξαιρετικά γενναίος. Όταν έπεσε στα χείρα του θανασίμου του έχθρου βασιλέως Καρόλου του Ε', ό οποίος τον φοβέριζε πως θά τον άπεζεφάλιζε, του είπεν άγερωχώς :

— Μπορείς να μου κάμης ό,τι θέλεις, εκτός από τού να με κάνης να φορηθώ !

Όταν, άργότερα, ήρθαν να τού άναγγείλουν την εις θάνατον καταδίκην του, τον ερώτησαν να παίξη σκάκι με τον δούκα του Βρόνσγουϊτ. Άφού δε ήκουσε την άνάγκωσή της καταδικαστικής άποφάσεως, έγνώρισε άπαθώς στον δούκα και τού είπε :

— Άς έξακολουθήσωμε την παρτίδα μας!

Ο Μόρτιμερ Τερνός, στην «Ιστορία της Τρομοκρατίας» διηγείται το έξισ αξιοθαύμαστο δείγμα γενναίότητος :

«Ο Ζιρέ Ντυπε, όστις και συνελήφθη κατά την γαλλικην επανάστασιαν, έτρεφε τέτοιαν... εκτίμησιν προς το Έπαναστατικό Δικαστήριον, ώστε πριν όδηγηθί ενώπιόν του, εφρόντισε να ξυρίσχη τα μαλλιά του και να ξεκουμβώση το πουκάμισό του, για να... εινε έτοιμος για τη λαιμητόμο !... Όταν δε έφθασε πρό του δικαστηρίου, αντί άλλης άπολογίας, έστράφη προς τον Δημόσιο Κατήγορο Λεαζό-Φλεριώ, που αντιχαιτισούσε εκείνη την ήμερα τον Φουζέ-Τεμβίλ, και τού είπε με περιφρόνηση :

— Έμπρός! Είμαι έτοιμος! Κάμε την δ ο υ λ ε ι ά σου !...»

✱

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΟΥΟΥ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

— Οί γαιτιχοί, όπως άλλως τε και όλοι οί άλλοι άνθρωποι, δεν βλέπουν παρά ότι θέλουν οί ίδιοι να δούν και ποτέ, ότι εινε έμπρός τους.

— Κανείς δεν μπορεί νάχη τη δύναμη και κάμη το καλό, χωρίς νάχη και τη δύναμη να κάμη το κακό.

— Όποιος μπορεί να κάμη κάτι, το κάνει. Όποιος δεν μπορεί, το διάσσει.

— Το ρητόν «Νους ύγειής εν σώματι ύγειει» εινε ήλιθιο. Το αντίθετο άκριβός συμβαίνει.

Το ύγειές σώμα εινε συνέπεια του ύγειου έσπνεύματος.

— Ο έρωσ πρός την οικονομία εινε η ρίζα κάθε άρετης.

Καθώς αυτή προνοήσε φοροτιμένη με λουλούδια.

